

**Василук
Володимир
Михайлович**

Кандидат технічних наук, академік УНГА, фахівець у сфері транспортування і зберігання нафти, управлінець

Народився 4 березня 1953 р. у м. Обертин Тлумацького району на Івано-Франківщині. У 1975 р. із відзнакою закінчив ІФІНГ за спеціальністю «Проектування і експлуатація газонафтопроводів, газосховищ та нафтобаз».

Розпочав трудову діяльність машиністом технологічних компресорів Закарпатського РУМГ. Потім працював майстром, інженером-механіком, заступником начальника ЛВДС Броди, начальником ЛВДС Сколе нафтопроводу «Дружба». Протягом 1985–1991 рр. обіймав посаду начальника відділу експлуатації нафтопроводів Рівненського управління нафтопроводу «Дружба».

В 1991 р. був призначений головним інженером — першим заступником генерального директора ВО «Магістральні нафтопроводи «Дружба» — найбільшого за протяжністю нафтопроводу у світі. У 1992 р. після створення ДП «Магістральні нафтопроводи «Дружба» Володимир Михайлович став головним інженером — першим заступником генерального директора цього підприємства.

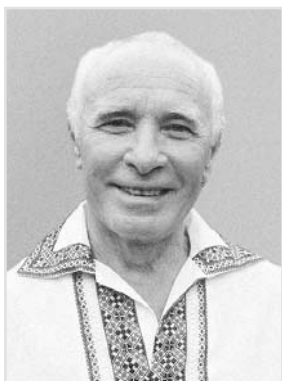
У 2001 р., коли на базі ДАТ «Магістральні нафтопроводи «Дружба» та ДАТ «Придніпровські магістральні нафтопроводи» було засновано ВАТ «Укртранснафта», він очолив філію «Магістральні нафтопроводи «Дружба», а через рік був призначений головним інженером ВАТ «Укртранснафта» (зараз — ПАТ).

Володимир Василук здійснював інженерно-технічне керівництво будівництва важливих для енергетичної безпеки держави об'єктів: нафтопроводу Одеса–Броди та морського нафтового терміналу «Південний». У 2002 р. був головою Державної комісії з прийняття в експлуатацію нафтопроводу Одеса–Броди.

Основні напрями наукової діяльності В. М. Василюка — технологія транспортування та зберігання нафти; експлуатація, діагностика і ремонт трубопроводів, споруд та обладнання, захист їх від корозії; метрологія, автоматизація технологічних процесів. Він є співавтором книг із цієї тематики, зокрема підручників для студентів «Основи метрології та виміральної техніки», «Технічна діагностика систем нафтогазопостачання», автором та співавтором 23 статей, дев'яти патентів і авторських свідоцтв на винаходи.

Володимир Михайлович брав участь у багатьох міжнародних форумах із питань нафтогазового комплексу в Москві, Пекіні, Лондоні, Калгарі, Парижі, Астані, Будапешті, Празі, Х'юстоні. Він — член секції нафти і газу Комітету з державних премій України в галузі науки та техніки, науково-технічної ради НАК «Нафтогаз України», голова науково-технічної ради ПАТ «Укртранснафта».

Удостоєний звання «Заслужений працівник промисловості України», ордена «За заслуги» III ст., почесних грамот Кабінету Міністрів України, Міністерства палива й енергетики України, Почесної відзнаки Міністерства з питань надзвичайних ситуацій, відзнак НАК «Нафтогаз України».

**Васильченко
Анатолій
Олександрович**

Кандидат технічних наук, академік УНГА, фахівець у галузі буріння та кріплення свердловин

Народився 16 лютого 1947 р. у м. Нижній Тагіл Свердловської області (Росія). У 1971 р. закінчив факультет технології органічних речовин ХПІ. З 1971 до 2009 р. працював у лабораторії бурових розчинів УкрНДІгазу, де пройшов шлях від інженера до провідного наукового співробітника. Ця лабораторія стала основою харківської школи бурових розчинів.

У 2001 р. в ІФНТУНГУ А. О. Васильченко захистив кандидатську дисертацію «Удосконалення фізико-хімічних методів збереження стійкості стінок свердловин у процесі буріння».

У його науковому доробку є близько 150 опублікованих статей, дві монографії та понад 100 технічних рішень, захищених патентами. Праці Анатолія Олександровича в основному присвячені теоретичним засадам створення рецептур високоінгібованих бурових розчинів, а також аналізу промислового запровадження нових систем розчинів у складних гірничо-геологічних умовах. Так одна зі статей містить аналіз застосування безглинистого вапняного бурового розчину під час

буріння надглибокої свердловини 800–Шебелинська в інтервалі пластів, несумісних за умовами буріння.

Науковець приділяє велику увагу теорії самоорганізації речовини та енергії у геологічних системах, зокрема механізму утворення зон надгеостатичного тиску, що за певних умов призводить до зминання обсадних колон. Він запропонував способи попередження аварій такого типу.

У галузі кріплення свердловин А. О. Васильченко розробив синергетичну композицію, яка призначена для регулювання водовіддачі та терміну тужавіння тампонажних розчинів в умовах надвисоких температур і тисків. Її було успішно впроваджено під час цементування першої секції експлуатаційної колони у свердловині 14–Кобзівська. Він також створив і запатентував технологію встановлення пластичних бітумних пакерів під час кріплення свердловин, склад та технологію застосування полегшеного тампонажного розчину з густиною до 1300 кг на м³, низькою водовіддачею і задовільною міцністю цементного каменю.

У монографії «Нові технології у будівництві нафтових і газових свердловин» (рос.) учений описав нові технології буріння, кріплення та завершення свердловин у складних гірничо-геологічних умовах, а в монографії «Протогеологія, або Теорія самоорганізації речовини й енергії в геологічних системах» (рос.) він запропонував фізико-хімічний механізм концентрування речовини та утворення покладів мінералів і флюїдів, а також процес сучасного перетворення теплової енергії у механічну та її нагромадження у геологічних системах.

Головне досягнення Анатолія Васильченка — створення і розвиток теорії ентропоосмосу, яка розкриває здатність рідин доволно рухатися проти градієнта структурної організованості, обґрунтування інформаційної природи цього явища.